

— Това е вѣрно, — казалъ третиятъ братъ, — но, ако не бѣше моятъ конь, не бихте стигнали на време.

— И това не е най-вѣрното, — отсѣкалъ срѣдниятъ братъ. — Ако не бѣше моята лѣковита вода, дъщерята на хана сега щѣше да бѣде мъртва. Затова хубавицата се пада на мене. Дълго братята се препирали. Ханътъ слушалъ, слушалъ препирнята на братята, па казалъ:

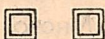
— Кой отъ васъ е правъ, ще отсѣди мѣдриятъ старецъ Шуйуша.

Повикали го. Старецътъ изслушалъ спора между братята и казалъ:

— Най-стариятъ братъ нѣма право, защото ако и огледалцето да е показало, че хановата дъщеря е на смъртно легло, пакъ не е въ него силата. Ние виждаме и слънцето, но никой не може да го достигне. Че ти си изцѣрилъ красавицата съ твоята лѣковита вода, — обърналъ се мѣдрецътъ къмъ другиятъ братъ, — и ти не би могълъ нищо да направишъ, защото девойката е била много далече. За всичко трѣбва да се благодари на коня Джамлай. Нему се пада хановата дъщеря.

Така зетъ на хана станалъ най-малкиятъ братъ. По-голѣмитѣ братя останали да живѣятъ при него и били много щастливи. А малкиятъ братъ презъ цѣлиятъ си животъ се грижилъ за своя конь, който така го ошастливиль.

Прев. Е. Кювлиевъ.

Гатанка.

Не на човѣка отъ ржката,
съсь разноцвѣтни свѣтлини,
строенъ е мостътъ надъ водата,
що чудно грѣй въвъ висини.
Разпънали платна шумящи
подъ него кораби летятъ,
но по настилкитѣ блѣстящи
до днеска хора не вървятъ!
Вървишъ ли, той се отстранява,
но неподвиженъ на всегда,
съсь своя ручей се явява
и чезне съ него безъ следа.

А. С. Пушкинъ. Прев. Йорд. Ковачевъ.